

Mariëtte Middelbeek

Mazzel

δ

Hoofdstuk 1

Pas bij de derde keer dat Saar Martens haar fiets op slot probeerde te zetten, slaagde ze erin het sleuteltje eruit te krijgen. Snel propte ze het in haar broekzak, om daarna vlug haar handen in haar jaszakken te stoppen. Ze voelde haar vingers bijna niet meer en baalde ervan dat ze vanochtend haar handschoenen was vergeten.

Het was half oktober, maar het leek wel winter, zo koud was het. 'Ik emigreer', kondigde Berber van Duren, Saars beste vriendin, aan. 'Naar Curaçao.'

Sinds Berber afgelopen winter met haar ouders op vakantie was geweest naar Curaçao, zei ze dat wel vaker.

Toen het in augustus twee weken slecht weer was, had ze haar koffers al bijna gepakt. Ze had Saar zelfs doorgezaagd over eventuele verre familie van haar die op de Antillen zou kunnen wonen en waar Berber dan kon intrekken. Saar had haar hartelijk uitgelachen. Ze mocht dan een donkere huid hebben, haar ouders waren net zo Nederlands als kaas en stroopwafels en ook al haar grootouders waren hier geboren. Alleen hún ouders kwamen uit het buitenland. Die van haar moederskant uit Suriname, die van haar vaders kant uit Paraguay, en daardoor had Saar net zoveel verbintenis met de Antillen als Berber zelf, maar dat leek haar beste vriendin maar niet te willen begrijpen. 'Kun je nagaan hoe koud ik het heb', zei Saar. 'Wist je dat een donkere huid meer kou doorlaat?'

'Echt?' Berber keek haar aan, verbaasd, maar ook op haar hoede want ze wist dat Saar haar wel vaker in de maling nam.

'Nee, natuurlijk niet', zei Saar opgewekt. 'Maar je geloofde het wel.'

'Ik geloofde er niks van.' Berber haalde haar schooltas onder de snelbinders van haar fiets vandaan en volgde Saar naar de voordeur. Omdat meneer Draaisma van economie ziek was, was het laatste uur vandaag uitgevallen. Ze hadden besloten naar Saars huis te gaan en samen huiswerk te maken.

Meestal betekende dat dat ze een klein beetje huiswerk

maakten en de rest van de tijd aan het kletsen waren. Toen Saar de laatste drie keer achter elkaar een slecht cijfer voor een repetitie had gehaald, had haar moeder gedreigd dat ze nog maar eens in de week met Berber mocht afspreken, en alleen op vrijdagmiddag als ze geen huiswerk hadden. Daarna had Saar toch maar even wat beter haar best gedaan. Gelukkig had ze de twee onvoldoendes inmiddels weer opgehaald. Het ging toch om vakken waar ze niks aan vond: scheikunde en economie. Ze was niet van plan daar iets mee te gaan doen in haar leven en wat haar betreft liet ze de vakken morgen vallen, alleen zat ze pas in de tweede, dus dat kon nog niet. Volgend jaar moest ze een profiel kiezen en ze wist nu al zeker dat dat Cultuur & Maatschappij zou worden. Het liefst wilde ze de hele dag zingen, dansen en toneelspelen.

Saar haalde haar sleutel uit haar schooltas en maakte de voordeur open. Er was niemand thuis, omdat haar moeder nog aan het werk was. Die werkte tot halfvier en als Saar pas na het laatste lesuur thuiskwam, was haar moeder er altijd al. Maar haar moeder wist natuurlijk niet dat Saar het laatste uur vrij had.

Ze gooide haar schooltas neer in de gang en hing haar jas op aan de kapstok. Berber volgde haar voorbeeld. Daarna liepen ze door naar de keuken, waar Saar twee glazen sap inschonk en de koektrommel pakte. Ze gingen aan de keukentafel zitten. 'Ik heb nog niks gedaan voor morgen', zei Berber met een zucht. 'Ik ook niet. En ik snap ook hélemaal niks van wat we moeten leren. Al die formules.'

Morgen hadden ze een overhoring voor natuurkunde en hoewel Saar echt goed had opgelet tijdens de les, begreep ze gewoon niks van de valversnelling en alle formules en berekeningen die daarbij hoorden. Als iets naar beneden viel, ging het steeds harder, ja, tot zover was het wel duidelijk. Maar hoe je dan precies moest uitrekenen hoe hard het ging en met welke snelheid het op de grond terechtkwam... Saar had geen idee. Wel tien keer had ze aan mevrouw Van Oosten gevraagd om het opnieuw uit te leggen, maar het bleef abracadabra voor haar. Haar vader had ook nog geprobeerd haar te helpen, maar toen snapte Saar er

eigenlijk alleen maar minder van. Ze was wel blij dat Nina, haar vier jaar oudere zus, had gezegd dat zij er ook nooit iets van had begrepen.

Nina deed dit jaar eindexamen vwo, dus er was nog hoop, had Saar met gevoel voor drama vastgesteld. Nina had ook het Cultuur & Maatschappij-profiel gekozen en daarmee was natuurkunde uit haar vakkenpakket verdwenen. Ze wilde volgend jaar naar de School voor Journalistiek en, zo had ze vastgesteld, daar had je niks aan de valversnelling of natuurkunde in het algemeen.

Niet als je, zoals zij, bij een tijdschrift wilde gaan werken. 'Ik hoop maar dat mevrouw Van Oosten precies zo'n opgave als in het boek in de overhoring doet', zei Berber. Ze pakte een koekje uit de trommel en praatte met volle mond verder. 'Dan kom ik er wel uit.'

'Dat doet ze toch niet. Ze maakt de overhoringen altijd veel moeilijker.' Saar tuitte haar lippen en trok haar neus een beetje op, waarna ze met een gek hoog stemmetje zei: 'Want als het te makkelijk is, leren jullie het nooit.'

Berber schoot in de lach. 'Jij kan haar echt goed nadoen.' 'Ik snap niks van de valversnelling, maar dat kan ik dan weer wel', grinnikte Saar. 'Beetje jammer dat je daarmee geen goed cijfer haalt.'

Ze liep naar de gang en pakte haar schooltas. Met een zucht haalde ze haar boek eruit, dat ze opengeslagen op tafel legde. Daarna pakte ze haar schrift en een potlood. Met de achterkant ervan tikte ze tegen haar lippen.

'Ik geef het op', zei ze nog geen tien seconden later. Ze schoof haar schoolspullen van zich af en pakte een koekje. 'Ik haal toch wel een onvoldoende.'

'YouTube?' stelde Berber voor.

Saar knikte en pakte haar telefoon. Ze was er hartstikke trots op dat ze sinds kort een smartphone had. Weliswaar de oude van haar vader, en hij haperde nog weleens, maar ze kon er prima YouTube-filmpjes op kijken.

'Ariana Grande?' stelde ze voor.

Berber knikte enthousiast en Saar zette de video van 'Break Free' aan. Haar dansjuf Nicky had een heel gave choreografie bedacht op dit nummer, die ze nu tijdens de lessen aan het instuderen waren. Als het straks goed ging, zouden ze die misschien gebruiken in de kerstuitvoering van de dansschool. Saar hoopte het, want Nicky had haar een solo gegeven en bovendien was Break Free een van haar favoriete nummers. Ze zette de telefoon op z'n hardst en begon te dansen in de keuken.

Berber deed meteen mee.

'Yeah!' riep Saar toen het nummer afgelopen. Ze maakte een buiging naar haar denkbeeldige publiek. Daarna keek ze Berber aan. 'Waarom kan ik niet gewoon de hele dag dansen in plaats van dat stomme huiswerk maken?'

Berber haalde haar schouders op en deed daarna haar moeder na: 'Omdat je altijd je school moet afmaken. School is het allerbelangrijkste.'

'Zodra ik klaar ben, ga ik iets doen wat ik echt leuk vind', zei Saar met een dromerige blik in haar ogen. Ze wist al precies wat ze na de middelbare school wilde gaan doen: de toneelschool.

Daarvoor moest je minimaal een havodiploma hebben en ze was er dan ook erg op gebrand dat te halen. Daarnaast wilde ze zo veel mogelijk ervaring opdoen en daarom had ze niet alleen één keer per week dansles, maar had ze ook theater- en toneellessen én ging ze elke twee weken naar een zangcoach. Vorig jaar, toen ze twaalf werd, had ze zich van haar ouders eindelijk mogen inschrijven bij een paar castingbureaus. Dat wilde ze al vanaf haar zesde, maar haar vader en moeder waren altijd van mening geweest dat twaalf daarvoor de minimale leeftijd was.

Saar begreep dat nog steeds niet. Als je iets wilde bereiken, moest je vroeg beginnen. Gelukkig had ze al wel regelmatig kunnen meespelen in voorstellingen. Twee keer per jaar had de theaterschool waar ze les had een uitvoering en de laatste jaren had ze altijd een van de hoofdrollen gehad. Ook had ze de hoofdrol gespeeld in de eindmusical van groep acht. En toen ze zich vorig jaar had ingeschreven, had ze via een van de castingbureaus meteen een rol in een toneelstuk weten

te bemachtigen. Het was niet echt een grote show en Saar had haar rol ook niet zo leuk gevonden, maar toch had ze zich er vol enthousiasme in gestort. Je moest alles aanpakken wat je kon, was haar overtuiging. Hoe meer ervaring, hoe beter.

Daarna had ze nog een paar keer auditie gedaan, waarvan één keer voor een landelijke televisieserie, maar helaas was ze toen afgewezen. Dat had best even pijn gedaan, omdat ze juist dacht dat de auditie heel goed ging. Maar Barbara, de eigenaresse van het castingbureau, had haar uitgelegd dat producenten vaak heel gericht op zoek waren naar een bepaald type. Je kon nog zo'n goede auditie doen, als je niet het type was dat ze zochten, kreeg je de rol niet. Nog steeds was een afwijzing niet leuk, maar sindsdien kon Saar er wel beter mee omgaan.

‘Denk je dat Koen me leuk vindt?’

Saar knipperde even en schrok op uit haar gedachten. ‘Hm?’

Berber kauwde op een koekje en keek haar vriendin aan.

‘Koen. Je weet wel. De leukste jongen van dit continent.

Van alle continenten, eigenlijk.’

Saar grijnsde. ‘Dat zeg jij.’

‘Het is zo.’ Berber bestudeerde haar koekje voordat ze er een nieuwe hap van nam.

Ze had een frons op haar voorhoofd. ‘Hij heeft vandaag helemaal niks tegen me gezegd.’

‘Heb jij iets tegen hem gezegd?’

‘Daar gaat het niet om.’

Saar rolde met haar ogen. Berber was al eeuwen verliefd op Koen, een jongen uit hun klas, maar ze was veel te verlegen om dat tegen hem te zeggen. Dat was opvallend, want als je Berber voor het eerst ontmoette was verlegen zo'n beetje het laatste woord waarmee je haar zou omschrijven. Maar als het op jongens aankwam, durfde ze niks. Als Koen al eens iets tegen haar zei, gaf ze zelfs amper antwoord. Saar had haar vriendin eerst weleens uitgelachen, maar eigenlijk had ze nu wel een beetje medelijden.

‘Ik wou dat ik jou was’, zei Berber. ‘Dan kreeg ik tenminste geen rode kop als Koen in de buurt was.’

‘Dat is waar’, zei Saar opgewekt. Ze was sowieso niet snel verlegen, maar met een bruine huid kreeg je in elk geval nooit een rood hoofd.

‘En dan had ik ook van dat coole haar dat altijd goed zat.’ Saar trok een gezicht. ‘Hoe kom je daar nou bij? Mijn haar zit nooit goed, alleen is iedereen gewend dat het zo zit, dus niemand heeft het door.’ Ze trok aan een pluk van haar stugge, pikzwarte haar. ‘Moet je kijken, geen land mee te bezeilen.’ ‘Het valt in elk geval niet zo plat naar beneden als dat van mij’, zei Berber. Ze liet een lok van haar steile, donkerblonde haar door haar vingers glijden. Daarna trok ze het elastiek uit haar knot en maakte een staart.

‘Jij kan tenminste alle kanten op met je haar’, zei Saar. ‘Ik heb twee opties: een knot of een knot. Mijn haar is veel te dik om er iets anders mee te doen.’

‘Die vlechtjes die je een keer had waren gaaf.’

‘Als je acht bent, ja.’

Toen Saar jonger was, vond haar tante het leuk allemaal kleine vlechtjes in haar haar te maken, die ze aan de onderkant vastzette met kleurrijke elastiekjes en kraaltjes. Destijds had Saar het geweldig gevonden, maar voor zo’n kapsel was ze nu echt te oud.

‘Je kunt het ook los dragen. Dat staat mooi.’

‘Dan moet ik ’s ochtends wel vroeg op. Bovendien heb ik zo’n ‘pas op, zwenkt uit’-bordje nodig.’

Berber schoot in de lach. ‘Ik vind dat juist mooi, zo’n grote bos.’

Saar stond op om hun glazen bij te vullen. Berber staarde voor zich uit. ‘Maar denk je het?’

‘Wat?’

‘Dat Koen me leuk vindt.’

Saar dacht na. Ze loog nooit tegen Berber, dus nu ook niet.

‘Ik denk dat hij je leuk gáát vinden als hij merkt hoe leuk je bént.’

‘Maar nu ziet hij me niet staan, bedoel je.’

‘Je doet nu ook hard je best om niet op te vallen.’

‘Kun jij het niet voor me doen?’

‘Opvallen?’

‘Uitvinden of hij me leuk vindt.’

‘Ik kan wel een date voor je regelen.’ Saar veerde helemaal op bij het idee. ‘Ik ben dol op koppelen.’

‘Als je het maar laat’, zei Berber nerveus. ‘Ik bedoelde dat je eens subtiel zou uitvinden hoe hij over me denkt.’ Ze wierp een blik op haar vriendin en schudde daarna grijnzend haar hoofd.

‘Laat maar, stomme vraag. Subtiel is niet echt iets wat bij jou past.’

‘Doe het gewoon zelf’, zei Saar. ‘Stap op hem af. Of beter nog: ga naast hem zitten. Wat heb je te verliezen?’

‘Straks wijst hij me keihard af en sta ik voor gek.’

‘Natuurlijk sta je dan niet voor gek. Het is toch niet erg om iemand leuk te vinden?’

Berber zakte onderuit op haar stoel en zuchtte diep. ‘Nee, daar heb je gelijk in.’

‘Binnenkort ga je het doen’, zei Saar opgeruimd. ‘Ik help je wel.’

Ze ging rechtop zitten en trok haar natuurkundeboek naar zich toe.

‘En nu moet ik me toch eens hiermee bezig gaan houden, anders haal ik morgen een één-min.’

Ze richtte haar blik op het hoofdstuk dat ze al zo vaak had bestudeerd, maar het leek alsof haar hersenen meteen blokkeerden.

Toen haar telefoon ging, keek ze opzij, dankbaar voor de afleiding.

Haar hart maakte een klein sprongetje toen ze zag wie het was.

‘Barbara’, zei ze opgewonden tegen Berber. Snel nam ze op.

‘Hé Saar’, klonk de stem van de agente van het castingbureau.

‘Hoe is het?’

‘Goed.’

‘Ik stoor je toch niet op school?’

‘Nee, ik ben al thuis. Het laatste uur viel uit.’

‘Oké, ik wilde je namelijk meteen bellen. Ik heb zulk leuk nieuws voor je.’

Saar durfde haast geen adem te halen. ‘Wat dan?’ vroeg ze bijna fluisterend toen Barbara niet meteen doorging.

‘Er komt een groot toneelstuk in het Parktheater en de producent heeft mij benaderd omdat hij mensen zoekt voor de hoofdrollen.

Ik heb hem jou voorgelegd, en hij wil heel graag

dat je auditie komt doen!’

‘Oh!’ Saar sloeg haar hand voor haar mond om niet te gillen.

‘Echt?’

‘Echt waar. Hij was enthousiast over je en heeft meteen de regisseur geappt. Die stuurde terug dat hij je graag wilde zien.’ Barbara was duidelijk zelf ook blij.

‘Weet je wie de regisseur is?’

‘Nee.’

‘Warren Haanstra.’

Saar gaf geen antwoord. Blijkbaar was dat een naam die ze moest kennen, maar ze had geen idee.

‘Hij is echt bekend’, zei Barbara, die Saars zwijgen niet door leek te hebben. ‘Hij heeft al veel van dit soort producties geregisseerd en ze krijgen altijd goede recensies. Als het doorgaat, kun je veel van hem leren, Saar. En het staat goed op je cv als je met hem hebt gewerkt.’

‘Ik hoop zo dat ik de rol krijg.’

Saar keek Berber aan, die opgewonden op het puntje van haar stoel zat. Ze gebaarde dat ze wilde weten wat Barbara zei.

‘Wat voor stuk is het?’

‘Het gaat over een vriendengroep van tien jongeren, zes jongens en vier meiden’, zei Barbara. Ze begon voor te lezen. ‘Ze kennen elkaar van de hockeyvereniging. Die heet Mazzel en daarom hebben ze hun vriendengroep ook zo genoemd. Ze spreken vaak met z’n tienen af, maar ook in kleinere groepjes en dan gaan ze iets leuks doen of gewoon bij iemand thuis een beetje chillen. Binnen de groep is een stelletje, Floor en Bart, en als het aan hoofdrolspeelster Leona ligt, komt er nog een stelletje bij. Ze is namelijk verliefd op Xavier. Dat durft ze niet tegen hem te zeggen, maar ze hoopt natuurlijk dat het wederzijds is en dat hij de eerste stap zal zetten. Leona is als laatste bij de groep gekomen en kent de anderen nu ongeveer een jaar. Iedereen is verbaasd als Xavier ineens aankondigt dat hij hen niet meer wil zien. Hij verlaat de groepsapp en reageert nergens meer op. Leona vindt het raar, en jammer natuurlijk, en wil erachter komen waarom hij dit heeft gedaan. Xavier antwoordt niet op haar

telefoontjes en als ze voor zijn deur staat, roept hij dat ze hem met rust moet laten. Leona vindt dat Xavier heel vreemd reageert en gaat daarna nog twee keer bij hem langs. Ze heeft het gevoel dat er iets niet klopt, maar ze komt in eerste instantie niet zoveel verder. Xavier wil haar niets vertellen en wijst haar af. Maar als ze blijft aandringen, vertelt hij haar uiteindelijk toch hoe het echt zit. Dat hij is gepest en bedreigd door Sem, een van de andere jongens uit de Mazzel-groep.

Die bedreigingen waren zo erg, dat Xavier bang is geworden en heeft gedaan wat Sem hem opdroeg: uit de Mazzel-groep stappen.

Leona is woedend over wat ze heeft gehoord. Ze moet Xavier beloven dat ze niks tegen de anderen zal zeggen, maar ze is niet van plan die belofte te houden. Ze kan het simpelweg niet toelaten dat de pester overwint en dus smeedt ze een plan.

Zonder dat Xavier het weet roept ze de Mazzel-groep bij elkaar, zonder Sem. Daar moet ze een smoes voor verzinnen, maar het lukt. Dan vertelt ze de anderen wat ze heeft gehoord.

Tot haar verbazing is niet iedereen zo verontwaardigd als zij, een paar geloven haar zelfs niet en denken dat Xavier zich aanstelt. Dan begint een van de meisjes te huilen en vertelt dat ze vroeger is gepest en hoe erg dat is. Iedereen is onder de indruk en unaniem wordt besloten om Sem uit de groep te zetten.

Er wordt een nieuwe bijeenkomst belegd. Het kost Leona heel veel moeite om Xavier over te halen te komen, maar hij doet het. Sem is er ook en meteen merkt Leona de spanning tussen die twee. Dan krijgt Sem te horen dat hij uit de groep wordt gezet, omdat de rest weet wat hij heeft gedaan. Hij wordt boos en roept dat het niet waar is, maar uiteindelijk geeft hij toe.

Eerst is Xavier boos op Leona dat ze haar belofte heeft gebroken, maar ze zegt dat ze het heeft gedaan omdat ze hem niet kan missen. En dan vindt hij het ook wel erg stoer dat ze dit allemaal voor hem heeft gedaan. Hij neemt haar in zijn armen en kust haar, en dat is het einde van het stuk.'

Saar hoorde geritsel van papier toen Barbara ophield met lezen. Daarna zei de agente: 'Het is echt iets voor jou. Het stuk is